Mitoș Micleușanu

Trepanoia

Mitoș Micleușanu

Trepanoia

EDITURA
ART

Cuprins

Hermasofit 7
Iz de rodie uscată 51
Vom vom vom 57
Presiune și efect 67
Elasticitatea pleoapelor după deces 75
Nenăscuți pe cale dreaptă 83
Tuba Mirum 89
Catacorpus 113
Fețe capsate strâmb 131
Absolutul ce ni s-a promis 137
Psihopatria 169
Urmașul 177
Cruzimea luminii 187
Cadrafir 191
Saltul 203
Ciocanul 211

Appendix/Molima 217

Hermasofit

Zaharia și-a dat drumul cu un grohăit sacadat și surd. Avea dinții încleștați, capul dat pe spate cu ochii bulbucați spre candelabrul greu ce atârna amenințător deasupra biroului. După ce plămânii lui au stors ultima picătură de aer, Zaharia a încremenit. Înainte, totul dura câteva secunde, dar odată cu trecerea anilor, mai ales toamna târziu, Zaharia înțepenea câte un sfert de oră sau mai mult. De data asta orgasmul a fost atât de intens, încât el s-a învinețit ca un strangulat. Peste vreo cinci minute de la ultimul spasm, a tresărit și a început să înghită aer. Membrana de ceață i s-a retras de pe ochi, degetele au început să i se miște și Zaharia și-a revenit. Ochii lui au pipăit încăperea, obiectele din jur au prins contur și, în cele din urmă, privirea i s-a oprit pe capul de copil ce zăcea în talgerul de pe birou. S-a aplecat, a sărutat fruntea mică și rece, a extras cu atenție căpșunile din orbitele goale, le-a băgat în gură, a luat capul din talger și l-a băgat în congelatorul secret din interiorul biroului. A poziționat rotițele cifrului cât mai

haotic și s-a ridicat. A simțit o amețeală, s-a sprijinit cu mâinile de birou și a închis ochii. Pete mari, de la galben la mov i s-au extins pe după pleoape. A tras aer adânc în piept și a deschis ochii. A luat talgerul cu atenție, l-a pus pe parchet și a bătut de două ori din palme. Din capătul cabinetului, de sub un fotoliu din piele *Ulpia* și-a făcut apariția un șoricar argintiu. A străbătut ghiduș încăperea, adulmecând lichidul limfatic și într-o clipită a golit talgerul. S-a lins pe bot și l-a fixat pe Zaharia cu mărgelele ochilor albaștri, așteptând parcă un desert, o mângâiere.

— Gata, nu fi nașpa! a mormăit Zaharia. A luat talgerul și s-a îndreptat agale către ușă. Șoricarul s-a luat după el, dar stăpânul l-a speriat cu un clănțănit de dinți. Șoricarul s-a ascuns sub fotoliu, iar Zaharia a ieșit din cabinet, a străbătut coridorul pustiu, a coborât la parter, apoi la demisol. A intrat în spălătorie, a băgat talgerul în cuva cu dizolvant, a pipăit spațiul cu privirea și s-a spălat pe mâini. Prin grătarul de scurgere din mijlocul spălătoriei răzbătea bocetul Hermasofitului încarcerat la subsol:

dor la horonit moroi mamaică
dor la pătricorbu tăvălea
hînios tătunu ghem tătunu
hoarpa surdă ochiu ciugulea!

dor la căpătâiu lu mamaica
dor la pătricorbu tăvălea
ghem sămârță hum sămârță
ciugulea căpșuna ciugulea

Orologiul din capătul coridorului a scos douăsprezece clinchete grave care s-au răspândit printre coloanele de marmură, s-au prelins pe scările albe, s-au rătăcit în holul mare și au sucombat respinse de pereții tăcuți.

Zaharia a închis robinetul, s-a șters pe mâini și a ieșit din spălătorie. A urcat scările agale, a trecut pe lângă bustul lui Durmaher și a intrat în cabinet. S-a apropiat de geam, a dat la o parte draperiile de satin și s-a uitat îngândurat afară. Miezul nopții înfuleca tăcut din vârfurile coniferelor *tuia* care înconjurau casa. De sus, de la geam, se deschidea o priveliște de vis, o alee împrejmuită de felinare cu nimburi palide portocalii pierzându-se în ceață. Pavajul umed, o fântână arteziană cu un unicorn de piatră cabrat, câteva băncuțe și nicio suflare. În depărtare, învăluită într-un abur albăstrui, poarta de fier cu țepe aurite. Iar dincolo, drumul, pădurea și întunericul. Sunetul neașteptat al telefonului n-a provocat nicio tresărire pe fața de ciment a lui Zaharia. La al treilea zdrăngănit înfundat, Zaharia a tras draperiile la loc, s-a apropiat de birou și a ridicat receptorul de cristal.

— Da!

— …

— M-ai deranjat!

— …

— Ajunge, treci la subiect!

— …

— Așa, foarte bine, câte bucăți?

— …

— Poftim?

— …

— Știi ceva, spune-i lu' Manole să și le bage-n cur! Exact așa să-i transmiți! Sper că are o dilatare ca lumea! Căcănaru' dracului! Eu am vorbit cu el o chestie, și el ce face?

— …

— N-am nevoie de explicații, eu am fost cât se poate de clar! Zece bucăți!

— …

— De ce?

— …

— Băi, tu ești prost? Mă iei cu abureli de-a lu' Manole? Moașele se opun, bocitoarele vor adaos? Țeparu' dracului!

— …

— Cum?

— …

— Nu mă calma tu pe mine! Eu fac gimnastică specială pentru calmare, bulangiule! Sau poate vrei să-mi

faci un masaj la operație? Scroafă jegoasă! Mă suni la miezul nopții ca să-mi arăți cât de preocupat ești?

— …

— Să nu mă supăr? Știi ceva, hai să facem altfel! Mergi la un consult, vezi cât îți încape la maț, găsești un lubrifiant ca lumea și îți bagi conducta aia în cur, iar Manole să te asiste ca să nu sângerezi, ai înțeles?

— …

— Da, am o fixație anală, psihologu' pulii mele! Las' că pun eu șoricaru' pe voi, retardaților!

—...

— Ce-ai spus?

—...

— Măi, Petre, tu ești tată de fată, nu-i așa?

—...

— Te-ai atașat în șaisprezece ani? Sau am greșit cumva cifra?

— …

— Stai așa, nu te căca pe tine! Știu că ai planuri mari cu ea, te implici, vrei să ajungă pe mâini bune, nu în cârlige la jupuit!

— …

— Ce?

— …

— Da, exact, asta fac! Te amenință! Ai viteză la deducție, morții tăi de șmecher! Cum dracu' să nu te amenință dacă tu mă crezi fraier? Și asta pentru că

nu ne-am întâlnit față-n față! Uite, când o să ne întâlnim, ceea ce nu-ți doresc, o să înțelegi într-o secundă cine-i prostu' fabricii! Gata! Hai să recapitulăm! Tu ți-ai luat partea ta?

— …

— Minunat, ai o casă frumoasă, recunosc! Dar să nu uiți s-o sfințești, să-ți pui cât mai multe răstigniri prin dormitoare. O să te ferească de strigoi, de moroi, de lucru rău! Și în sufragerie, să nu uiți, o icoană veche și o candelă aurită sunt de mare ajutor! Bine, hai să ne concentrăm. Anul trecut pasta de pietrificare n-a fost cine știe ce, iar tu ți-ai luat-o în cap! Ai crezut că n-am observat, iar eu, din câte îți amintești, n-am comentat. Mi-am zis: lasă, malaxoarele încă nu s-au rodat, băieții sunt la început de drum, hai să nu-i traumatizez! Dar voi se pare că v-ați relaxat, muiștilor!

— …

— Stai așa, nu mă întrerupe! Între timp, tu și Manole ați poftit mărire și eu din nou v-am făcut pe plac! Corect?

— …

— Mai departe, voi v-ați luat mașinuțe frumoase, v-ați înfofolit nevestele, v-ați trimis copiii la școli alese. Bravo, așa se face! Patria are nevoie de tineri școliți! Dar nu prea mulți, că rămânem fără mână de lucru! Iar la cocserie, știi bine, n-avem nevoie de citate în latină!

— …

— Taci în pizda mă-tii și ascultă-mă până la capăt! Dacă tot m-ai sunat la miezul nopții, mă asculți până dimineața, târâtură! Mă asculți cu atenție, altfel te mușcă dracu' de testicule, ai înțeles?

— …

— Bravo! Eu am lăsat de la mine, m-am purtat civilizat, iar voi ce-ați spus? Lasă că e blând tătăița, lasă că merge, ne-am scos, ce dracu'! Dar nu v-ați scos deloc! Acum urmează să vă scoateți, fiindcă ați intrat în căcat până la tiroidă! Înțelegi?

— …

— Foarte bine! În afară de asta, luna trecută am auzit că Lupașcu s-a cam spart în figuri la o petrecere, a făcut glume despre tataia și puradeii, adevăr grăiesc?

— ...

— Și unde e Lupașcu acuma?

—...

— Nu știi? Vai de mine! Dar cât a trecut, o săptămână?

— …

— Ah, două! Pardon! Lupașcu mai pleacă, mai vine. Asta e funcția lui! Dar hai să-ți spun de ce lipsește Lupașcu! Lipsește fiindcă este în vacanță! Uite, voi alergați ca măgarii, iar Lupașcu e în vacanță! La pădure, în sânul naturii, înțelegi? E un loc acolo

unde s-au îndesit fragii și murele, s-a întins iedera, s-au mărit furnicarele! E frumos, crede-mă! Omul fără vacanță se plafonează, se deprimă, cu toții avem nevoie de… cum îi spune… un respiro! Așadar, să înțeleg că vrei și tu în vacanță? La natură, cu familia?

— …

— Nu vrei? Păi, clar, mai sunt atâtea de făcut, iar tu ești un om dedicat, nu ești pe interes, de asta nu-ți arde ție de vacanță! Bravo, să știi că apreciez dăruirea ta! Te frige la lingurică, nu? Ei vezi, acum trebuie să găsim o soluție, nu-i așa? Iar soluția trebuie să fie bună ca să evităm vacanțele nemeritate!

— …

— Corect! Mâine te vezi frumos cu Manole, îi spui că tătăița e furios, vă îmbunați nevestele cu două, trei orgasme de protocol și la drum! Zece bucăți am vorbit, zece bucăți să fie! Ne-am înțeles?

— …

— Minunat! Acum, hai să te omenească tataia cu un banc de relaxare, ca să dormi și tu mai liniștit.

— …

— Ba trebuie! Are două finaluri neașteptate!

— …

— Taci dracului și ascultă! Un tip mergea pe stradă. La un moment dat, într-un gang, s-a poticnit de o babă ghemuită. S-a aplecat, baba plângea. Tipu' s-a scotocit de niște mărunțiș, dar înainte să-i dea bănuțul a întrebat-o:

— De ce plângi, mamaie? Ce s-a întâmplat?

Baba și-a șters lacrimile cu dosul palmei zbârcite:

— Măi, băiete, dacă îți povestesc de ce plâng o să vrei să-mi dai mai mulți bani, așa că mai bine nu-ți povestesc să nu te întristez!

— Hai, mamaie, nu e vorba de bani, te-am întrebat așa, omenește… Văd că nu te prefaci ca alții!

— Ba mă prefac! îi spune baba printre oftături. Mă prefac, feciorașule! În loc să urlu, plâng! Cu lacrimi prefăcute! Că am ochii secați și n-am de unde stoarce lacrimi de om! Dă-mi și tu cât te lasă inima și du-te în treaba ta, că nu vrei să știi ce am pe suflet!

Băiatul a schițat un zâmbet și a scos din portofel o bancnotă:

— Acum sincer, mamaie, poți să-mi spui! Poate ai nevoie de un adăpost, că e cam frig afară!

Baba a ridicat ochii la el.

— Măi, băiete, văd că ești om bun, Dumnezeu să-ți dea sănătate! Dar nu mă ispiti, că dacă îți povestesc de ce țipă inima în mine, o să te împovărez prea tare, n-o să mai poți dormi, o să te chinuiești toată viața că nu m-ai ajutat suficient! Chiar dacă o să mă duci la adăpost și o să mă îngrijești, chiar dacă o să angajezi o femeie să mă îmbăieze, să mă pieptăne, să mă ajute cu tot ce trebuie, tot o să te simți vinovat, o să te chinuiești că n-ai făcut suficient pentru mine și vei sacrifica totul ca să-mi alini durerea! Nu vei

mai avea timp nici de tine, nici de familia ta, de soție, de copilași! Iar după ce eu voi muri, îți vei petrece tot timpul la țintirim! La mormântul meu vei adormi, la mormântul meu te vei trezi și nu te va mai recunoaște nimeni! Apoi vei ajunge în gangul ăsta, ca mine! Îți vei pierde prietenii, slujba, familia, totul! Te vei gândi numai la mine și tot pe mine mă vei visa! Vei îmbătrâni aici, până într-o zi când cineva te va întreba ce-ai pățit și vei spune: „Eu n-am pățit nimic, dar să vedeți ce-a pățit o bătrână cerșetoare pentru care am renunțat la cele lumești!". Și nici după moarte nu te vei ogoi, crede-mă, dragu' babei! Îți va pâlpâi duhul ca un norișor de ceață plăpândă la gura gangului, ca un *ghem de negură* prin care nimeni nu va avea curajul să treacă! Mai bine lasă! Du-te în drumul tău și trăiește-ți viața, nu te opri, că dacă mă mai întrebi o dată ce am, o să-ți povestesc! Chiar o să-ți povestesc și se vor încheia zilele tale liniștite!

Tânărul a căzut pe gânduri, apoi a întins banii și a dat să plece. A făcut câțiva pași, s-a oprit și s-a uitat din nou la babă. Ea nici nu l-a băgat în seamă, a început din nou să plângă încetișor. El s-a uitat îngândurat la ceas, apoi s-a întors în gang.

— Mamaie, nu pot pleca! Nu știu ce mi-ai făcut, dar nu pot pleca! Și chiar dacă plec, o să mă tot gândesc la ce mi-ai spus și... nu de alta, da' mor de curiozitate.

Ce metodă mai e și asta? E o procedură standard? Așa le spui la toți?

Baba a ridicat ochii atinși de albeață:

— La toți, dragu' babei, la toți! Dar nimeni nu are nici răbdare, nici curaj! Cine are nevoie de o băbătie în spinare? Că așa vei ajunge, dragule, mă vei căra în spate, mă vei duce în brațe, mă vei înveli noaptea cu grijă, îmi vei cânta... Ți-am mai spus, nu vei avea liniște! Așa că nu mă mai chinui! Sau pleci, sau rămâi să-ți povestesc! Una din două! Sau ești și tu ca ceilalți, nici încolo, nici încoa? Așa nehotărât, căldicel? Hai, hotărăște-te, ce vrei?

Tânărul s-a încruntat, a început să se legene pe călcâie, apoi s-a sprijinit de zidul gangului.

— Bine, mamaie! M-am hotărât, te ascult!

Bătrâna s-a uitat la el mirată, apoi și-a înfipt privirea în pământ și a spus cu o voce stinsă:

— N-am ce să-ți povestesc! Am vrut să te încerc, să văd până unde poți merge!

Tânărul a rânjit abătut:

— Adică să mă testezi? Asta nu e bine, mamaie, nu-i corect! Matale mi-ai umplut capul cu scenarii lacrimogene!

— Băi, Petrică, tu mă urmărești? Că te ia dracu' dacă nu-mi faci plăcerea de a-ți spune anecdota asta până la capăt! Ai răbdare că merită! Imediat vine primul deznodământ și, crede-mă, vei râde cu spasme,

îți promit! Gata, ascultă mai departe! Unde ne-am oprit?

—...

— Exact! Și îi spune băiatul: Nu e bine, mamaie, nu e drept, mi-ai umplut capu' cu drame și acum mă lași cu buza umflată? Eu mi-am făcut griji, am crezut că matale chiar ai o poveste sfâșietoare. Nu-i corect! Și nu e vorba de bani, ți-am mai spus... Dar lasă, nu mă supăr. Uite, eu chiar am o cămăruță liberă la un demisol, cu aragaz, frigider, canapea, măsuță. Dacă vrei, poți sta matale acolo, nu de alta, dar bate iarna la ușă! Ce zici? Din când în când îți aduc o ciorbiță, medicamente, un șpriț! Ce părere ai? Că tot stă cămăruța fără treabă, nu e păcat?

Baba s-a uitat la el abătută.

— Nici nu știu ce să zic, măi, copile! M-aș bucura să stau... Pân' se potolește frigul. Dacă zici că...

— Minunat! a întrerupt-o băiatul. Hai că aduc mașina, te iau și mergem! Nu e departe, zece minute! Mă întorc imediat!

Spunând astea, băiatul a luat-o la pas grăbit și peste câteva minute, la gura gangului, a oprit o dubă albastră pe care scria cu litere aurite: *Gujeru.*

— E de la serviciu! i-a explicat băiatul bătrânei, după care a ajutat-o să se ridice și să urce în mașină. Pe drum, baba n-a scos un cuvânt, iar băiatul cotea pe străduțe tot mai înguste fredonând: *Eu sunt fonta,*